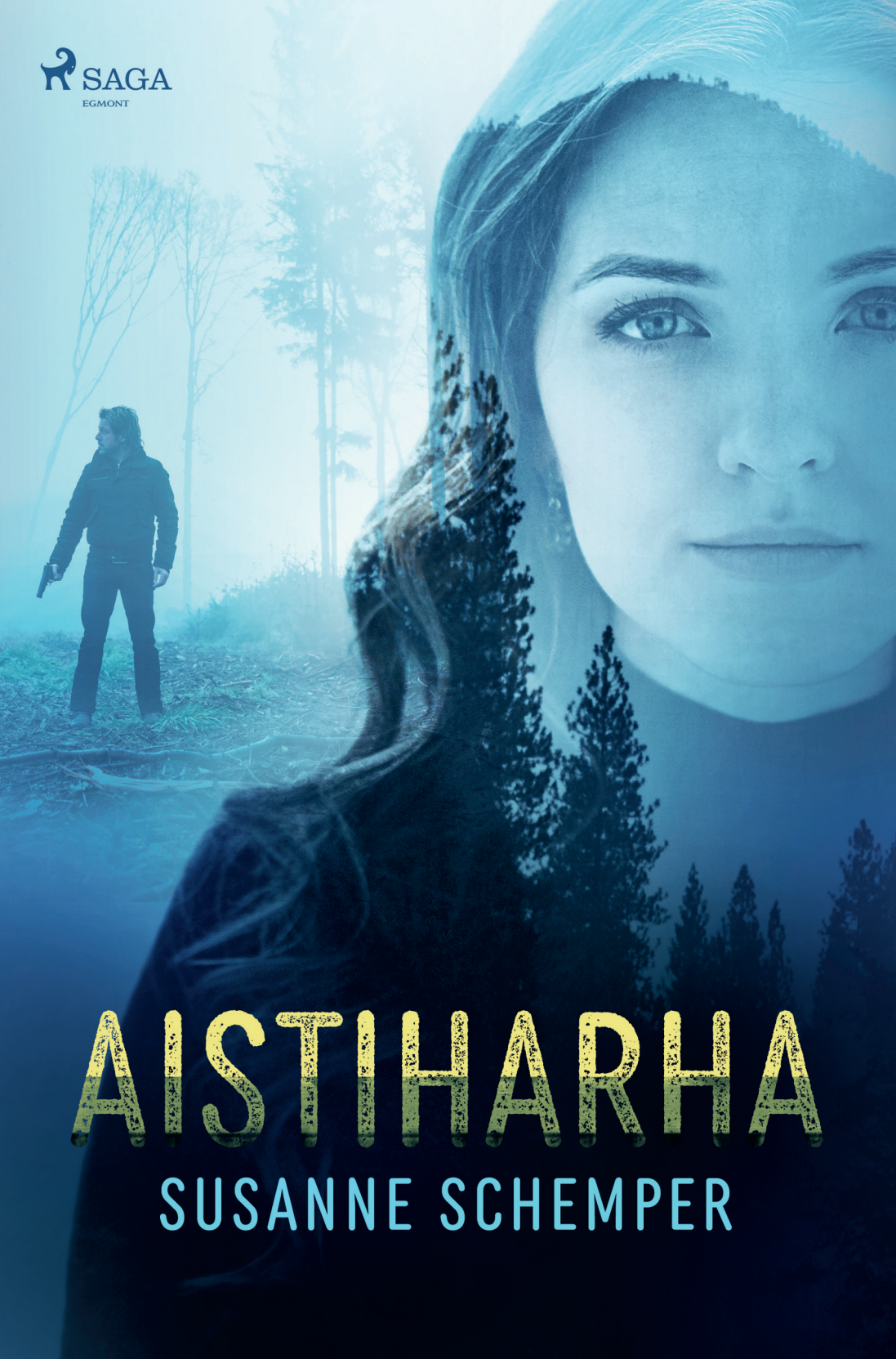

SAGA
EGMONT

AISTIHARHA

SUSANNE SCHEMPER

Aistiharha

Susanne Schemper

Aistiharha

SAGA Egmont

Aistiharha

Translated by Kimmo Lilja

Original title: *Återvändsgränd Sinnesvilla*

Original language: Swedish

Copyright © 2019, 2021 Susanne Schemper and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788728241318

1. POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga Egmont - a part of Egmont, www.egmont.com

Luku 1

Janne taivutti varovasti päätään ja otti nojatuolin käsinojista tukea suoristaakseen selkänsä. Hän irvisti. Kipu iski välittömästi, aivan kuin se olisi väijynyt odottamassa tilaisuutta. Kauanko noidannuoli oikein vaivasi? Hän pääsi hitaasti hivuttautumaan istuvaan asentoon. Hän nojasi hieman eteenpäin kädet reisillä. Ähkäisten hän nousi ja haukkoi henkeään. Hän ei pystynyt ojentautumaan suoraksi, se oli mahdotonta. Yrittäessään suoristaa selkäänsä hän tunsi aivan kuin joku olisi armotta survaissut puukon hänen lannerankansa juureen. Hän pystyi kuitenkin jo liikkumaan, mitä saattoi pitää paranemisen merkinä. Hän otti pari tunnustelevaa askelta. Katseli autiolla kadulle. Samassa musta uudenkarhea Volvo kurvasi kääntöpaikan kautta ja pysäköi suoraan vastapäisen talon eteen. Talo oli seissyt jo pitkään tyhjillään. Hän oli seurannut näyttöjä, joita oli ollut talven mittaan ainakin neljä. Katsojia oli ollut joukoittain, osa varmaan silkasta uteliaisuudesta. Kukkulan rinteen talot olivat harvinaista herkkua ja houkuttelivat myös

sellaisia katsojia, jotka eivät olleet tosissaan ostoaikaisissa. Joku oli kuitenkin siis muuttamassa sinne. Janne ontui lähemmäs ikkunaa. Autosta astunut mies ryhtyi välittömästi nostamaan takaluukusta laukkuja ja muuttolaatikoita. Mies näytti melko vanhalta. Hänen harvat haivenensa olivat ohuita ja harmaita. Janne haroi vaistomaisesti omaa hiuspehkoaan. Jos hän johonkin oli tyytyväinen, niin hiuksiinsa: ne olivat paksut ja viljavan vaaleat. Eikä ainuttakaan harmaata haituvaa. Nuorena hän antoi kiharoiden valua olkapäille, ja tytöt tykkäsivät leikitellä hänen suortuvillaan. Hän hiveli päälakeaan. Monta päivää pesemättä olleet hiukset tuntuivat rasvaisilta ja litistyneiltä. Autosta nousi nainen. Hän kiersi Volvon ja asettui keskelle katuja selin Janneen. Nainen hivuttautui taaksepäin kuin haluaisi katsoa uutta kotiaan sopivan matkan päästä. Hyvännäköinen tapaus. Sporttisella ja raikkaalla tavalla kaunis. Hän oli lyhyt ja pukeutunut tiukkoihin jumppatrikoihin, jotka korostivat hänen vahvoja reisiään. Hänellä oli lenkkarit ja vaalean pinkki huppari. Lyhyeksi leikattu tukka näytti tarkoituksella takkuiselta. Janne hivuttautui lähemmäs ikkunaa ja painoi kämmenensä viileää lasia vasten. Hän tunsi kihelmöinnin. Uusi naapuri tuntui herättävän hänessä jotakin henkiin. Nainen laittoi kädet lanteilleen ja pyöritti hieman takamustaan aivan kuin olisi tiennyt, että häntä tarkkailtiin. Ihan kuin nainen olisi halunnut esitellä itseään. Janne nielaisi. "Hei kaunokainen", hän kuiskasi juuri samalla hetkellä, kun nainen kääntyi ympäri. Naapuri katsoi suoraan häntä kohti. Hän oli kuitenkin näkymättömissä.

Kaihtimet, tuotenimeltään *visual protection screens*, tarjosivat markkinoiden parhaan suojan ulkopuolisten tarkkailijoiden varalta. Ne olivat joka ikisen kruunun arvoiset. Hän saattoi katsella ulos tulematta itse nähdyksi. Hän oli tilannut ne heti

Ninan jätettyä hänet. Mahdollisuus nähdä sisälle asuntoon oli ärsyttänyt häntä vuosikaudet. Hän halusi kulkea kotona kalsareissa, jos siltä tuntui. Nina ei ollut suostunut ripustamaan edes ohuita verhoja. Nykyisin hän oli kuitenkin se, joka päätti. Hän, ja vain hän. Kadulla nainen astahti lähemmäs hänen taloaan ja samalla häntä. Janne perääntyi vaistomaisesti. Ristiselkää vihlaasi. Lumous oli poissa. Kipu sai hänet puristamaan silmät hetkeksi kiinni. Avatessaan ne uudestaan hän näki naisen kääntyneen ja astelevan kohti uutta kotiaan. Janne istahti varovasti nojatuoliin ja jatkoi uusien naapuriensa muuttopuuhien tarkastelua.

Luku 2

“Käänny tuolla kadun päässä.”

Lena viittasi kädellään ja Mattias nyökkäsi hymyillen.

“Tiedän. Ei sinun tarvitse olla mikään GPS. Olen käynyt täällä ihan yhtä monta kertaa kuin sinäkin.”

Nainen ei vastannut vaan tyytyi katsomaan vaitonaisena ulos siviikkunasta. He olivat ajaneet pienen taajaman läpi ja päässeet Solingen keskustan ja Soläsin väliselle suoralle. Maantien kummallakin puolella avautuivat laajat peltomaisemat. Peltojen jälkeen alkoi metsä. Kurkiparvi tallusteli metsänreunassa tikunlaihoilla jaloillaan ja sai Lenan hymyilemään itseksensä. Linnut olivat varma kevään merkki. Harmaa usva väreili kookkaiden lintujen ympärillä. Se loi pellonlaitaan ja maantielle aavemaista tunnelmaa.

“Eikö ole jännää?” Lena kääntyi Mattiaksen puoleen. “Uusi alku. Meille kahdelle. Ei kotona asuvia lapsia. Vain sinä ja minä. Ei isoa puutarhaa hoidettavana. Ei nälkävuoden pituista aitaa, jota pitäisi raaputtaa ja maalata. Ei firman asioita hoidettavana.”

Mattias nyökkäsi vastaukseksi ja laittoi vilkun oikealle. He olivat päässeet Solåsiin johtavan jyrkän mäen päälle. Aluetta kaavoitettaessa ja rakennettaessa kylää kutsutiin kansan suussa “Ö-kyläksi”. Se oli keskelle metsää toteutettu kerskailuprojekti, jonka tarkoituksena oli houkutella Solingeen uusia asukkaita. Aluetta oli markkinoitu tehokkaasti. Sieltä oli paikallisjunalla ja moottoritietä pitkin vain kivenheiton matka sekä Halmstadiin että Hallandian ostosparatiisiin, jossa oli tarjolla myös muuta viihdykettä, kuten elokuvateatteri ja lasten puuhapaikka. Solåsin valtteina oli mahdollisuus asua trendikkäästi maaseutumiljöössä ihan luonnon helmassa. Uusia erikokoisia taloja ja huoneistoja, jotka edellyttivät vain vähän huoltamista. Useita mukavia uimarantoja ja Solingen viihtyisiä keskusta ihan pyöräily- tai kävelymatkan päässä. Keskustassa oli pieniä putiikkeja, useitakin hyviä ravintoloita, turvallinen ja nykyaikainen koulu. Mattias vaihtoi pienemmälle ja rullasi hitaasti eteenpäin. Kapea autotie tuntui johtavan noin sadan metrin päässä suoraan metsään. Maisema kuitenkin avautui ja paljasti uuden asuinalueen. Reunimmainen osa, jotka kutsuttiin Ala-Solåsiksi, koostui muutamasta korttelista isohkoja paritaloja. Ne oli rakennettu saman mallin mukaan. Laudoitus ja talojen väriyty näyttivät olevan täydessä harmoniassa metsän kanssa. Jopa niin, että taloja tuskin erotti maisemasta. Alueella asui pääasiassa lapsiperheitä. Jos kesken nousua kääntyi oikealle, päätyi alueelle, jossa oli muutamia viehättäviä kaksikerroksisia taloja. Nämä hyvin varustetut asunnot olivat eläkeläisten suosiossa. Muutama pariskunta olikin vaihtanut ison keskustassa sijainneen talonsa uuteen ja pienempään.

Eläkeläisten suosima alue oli Solåsin sydän. Siellä sijaittivat bussipysäkki, iso leikkipuisto ja lähikauppa. Mäen päällä,

alueella, jota kutsuttiin Ylä-Solåsiksi, sijaitsivat pienet, kuutionmalliset talot näyttävine lasiterasseineen ja harmaine kiviseinineen. Taloista oli kirjoitettu paljon lehdissä. Solingelaiset kutsuivat niitä akvaariotaloiksi.

Juuri sellaisen talon Lena ja Mattias olivat ostaneet. Syreenikujan, pitkän umpikadun päässä, joka päättyi aluetta ympäröivän metsän laitaan, heidän oli tarkoitus kasvattaa uudet juuret olemassaoloilleen. Lena oli unelmoinut Solåsissa asumisesta alueen rakentamisesta lähtien. Hänestä oli kodikasta, että ympärillä oli säilynyt niin paljon luontoa ja että tontit sulautuivat siirtolohkareineen ja kantoineen hienosti metsäiseen maisemaan. Metsä oli lähellä, mutta ei liiaksi, ja leveän tien varressa kulki sekä pyörä- että kävelytie. Lisäksi oltiin lähellä Solingen keskustaa. Hän oli laskenut, että työmatka pyörällä kestäisi kutakuinkin vartin. Kotimatka tosin kestäisi ylämäen vuoksi hieman pitempään. Solinge oli osa häntä. Hän oli syntynyt ja kasvanut alueella, mutta siitä kun hän oli viimeksi asunut siellä, oli jo vuosia. Äiti asui kuitenkin edelleen pienessä taajamahuoneistossa. Yksi muuton hyvistä puolista olikin päästä lähelle ikääntyvää vanhempaansa. Isä oli kuollut aivan liian varhain jo vuosia sitten, ja Lenalla ainoana lapsena oli totta kai vastuu äidistä.

Vatsanpohjaa kutitti. Tuntui mahtavalta olla keskellä elämää. Aika oli juuri sopiva muutokselle. Kumpikin lapsista oli hiljan muuttanut omilleen. Amanda Uppsalaan opiskelemaan eläinlääkäriksi ja Emma Lontooseen, jossa tämä työskenteli ravintolassa. Lena ojensi kättään ja laski sen mitään puhumatta Mattiaksen käsivarrelle. Hän tunsu miehen tutun turvallisen lämmön. Hän toivoi, että muutto toisi uutta kipinää myös heidän suhteeseensa. Mattiaksella oli viime aikoina ollut liikaa töitä.

Hän oli ollut stressaantunut ja hiljaisempi kuin normaalisti. Aviomiehen ääni katkaisi hänen pohdiskelunsa.

“Ollaan melkein perillä.”

Rakennukset olivat neljän talon ryppäinä, ja niiden välissä olevat viheralueet kevensivät tiiviin rakentamisen luomaa kokonaisvaikutelmaa. Tonttien rajalla kasvava syreeniaita erotti heidän uuden talonsa ja lähimmän naapurin toisistaan. Lena odotti aikaa, jolloin syreenit kukkisivat. Heidän talonsa oli kadun vasemmalla puolella aivan kääntöpaikan tuntumassa. Mattias käänsi auton ja pysäköi.

“No niin. Kotona ollaan.”

Lena nousi autosta ja henkäisi syvään. Tuoksui havumetsälle ja ilma oli raikasta. Mattias oli jo ehtinyt avaamaan ulko-oven. Muuttokuorma tulisi vasta muutaman tunnin kuluttua. Lena kiersi auton ja meni seisomaan keskelle katua katsellakseen uutta kotiaan. Tajutakseen, että se oli nyt heidän.

Hän kiinnitti huomiota alueen hiljaisuuteen. He olivat Mattiaksen kanssa muuttamassa isosta vanhasta talosta ihan Halmstadin laitamilta, jossa E6-moottoritien kumu kuului koko ajan taustalla. Uuden talon luona kuului vain puiden latvojen vaimea suhina ja lintujen sirkutusta. Hän näki Mattiaksen kiertelevän talossa. Hän näki selvästi miehensä tyhjissä huoneissa. He olivat puhuneet pariin otteeseen siitä, kuinka hyvin kadulta näki sisälle, ja miettineet, olisiko paras vaihtoehto verhot, kaihtimet tai jokin muu ratkaisu. Näytti siltä, että useimpien talojen ikkunoissa oli jonkinlainen näkösuoja. Lena ei kuitenkaan halunnut sellaista, koska juuri näköalaikkuna oli yksi niistä asioista, joista hän talossa eniten piti. Välittäjä oli puhunut talvipuutarhasta, joka oli kuin jatkoa olohuoneelle. Ulko- ja sisätilojen välissä oli vain lasiseinä ja liukuovet, joiden edessä

avautui terassi. Lena otti pari askelta taaksepäin, koska halusi katsella uutta kotiaan etäisyyden päästä. Hän huomasi Mattiaksen nousseen yläkertaan. Mies tuli ison ikkunan luo ja vinkkasi häntä tulemaan sisään. Kyseessä oli heidän tuleva makuuhuoneensa, joten Lena tajusi, että ainakin siihen ikkunaan oli laitettava jonkinlainen verho. Hän ei kuitenkaan halunnut hätäillä asian kanssa. Väri ja kuosi tuli valita huolella. Lena pyörähti ympäri ja naulitsi katseensa vastapäiseen taloon. Se oli täysin identtinen heidän talonsa kanssa. Sisälle ei kuitenkaan nähnyt, sillä alakerran isot lasiruudut olivat kokonaan harmaiden kaihtimien peitossa. Näytti ihan kuin ne olisi kiinnitetty ulkopuolelle, mikä antoi koko talosta kylmän ja torjuvan vaikutelman. Myös yläkerran ikkunan peitti eteen vedetty verho. Hän astahti lähemmäs naapuria. Hänen olisi hiukan tehnyt mieli koputtaa ovelle ja esittäytyä. Hän kuitenkin epäro. Jokin sai hänet huonolle tuulelle. Hän katsoi uudestaan yläkerran ikkunaan ja puolittain odotti näkevänsä vastaan tuijottavan silmäparin.

“Hei Lena, mitä sinä oikein touhuat? Tule, kannetaan laukut sisälle.”

Lena käänsi katseensa naapuritalosta ja kääntyi taas katsomaan uutta kotiaan. Oli aika käydä taloksi.

Luku 3

Janne kurkisti jääkaappiin, mutta ei osannut päättää. Raastavana sykkivä kipu vaikeutti ajattelemista. Lopen uupuneena oli vaikea tehdä päätöksiä. Hän sulki jääkaapin ja avasi sen sijaan pakastimen ja kaivoi esiin pakkauksen lakritsijäätelöä, otti lusikan tiskipöydältä ja laahusti takaisin nojatuoliinsa. Se oli hänen tämänhetkinen elämänpiirinsä. Nojatuoli.

Tummaruskealla pehmeällä nahalla verhoiltu sähkötoiminen *recliner* oli viime ajat ollut hänen pelastuksensa.

Janne laittoi jäätelöpakkauksen ja vesilasin sivupöydälle ennen kuin ryhtyi vaivalloisesti hilaamaan itseään istuvaan asentoon. Hän laski takamuksensa kankku kerrallaan tuolin reunalle, liukui hieman taaksepäin ja painautui leveää ja pehmeää selkänojaa vasten.

Puhelimen hälytysääni sai hänet hätkähtämään. Kännykkä värisi vihaisesti pöydällä. Janne katsoi näyttöä. Pomo. Voihan helvetti. Paska juttu. Hän puristi silmänsä kiinni, painoi vihreää ja kytki kaiuttimen päälle.

“Jep, Janne puhelimessa.”

“Janne. Moi. Mikä olo?”

Janne värähti. Se johtui naisen äänestä.

“No, miten sen nyt sanoisi? En oikein tiedä.”

“Onko selkä parempi? Pystytkö liikkumaan? Tiedät, ettei ole hyvä pysytellä paikoillaan. Silloin jäykistyy vain entistä pahemmin. Verenkierto kärsii.”

Naisen teennäinen puhetapa ja omahyväisyys aiheutti hänessä kylmiä väreitä. Janne käänsi puhelimen ja laski sen pöydälle ylösalaisin, ettei joutunut katsomaan pomon nimeä näytöllä. Hän huomasi ison tahran harmaissa housuissaan. Se saattoi olla tomaattikastiketta eilisen aterioinnin jäljiltä. Hän sormeili tahraa ja vastasi.

“Mm, toki.”

Pomo ei tuntunut piittaavan hänen lakonisesta vastauksestaan vaan paahtoi päälle tuttuun tapaansa.

“Olen varannut sinulle ajan työterveyshuoltoon. Viisi istuntoa. Sinun pitää puhua jonkun kanssa, jotta voisit alkaa jälleen tehdä töitä. Minusta on ihan selvää, ettet sinä voi hyvin. Vai kuinka?”

“Häh?” Janne otti puhelimen, kytki pois kaiuttimen ja painoi luurin korvalleen.

“Miten niin puhua jonkun kanssa? En kyllä usko, että puhuminen auttaa noidannuoleen.”

Hän kohensi hieman asentoaan. Nahkatuoli narisi hänen liikkuessaan.

“Eihän tässä pelkästä selästä ole kyse, eihän? Sanoithan niin itsekin. Eikö?”

Oliko pomon jokaisessa virkkeessä oltava -hän tai -han? Oliko kaikki kysymykset pakko päättää "eihän" tai "eikö?" Miten noin epäpätevä ihminen saattoi olla pomon asemassa?

"En aio puhua kenenkään kanssa. En tiedä, mikä sinut saa kuvittelemaan, että kaipaisin jonkinlaista kallonkutistajaa, tyyppiä, joka kaivelisi ajatuksiani ja pohdiskelujani. Olet kyllä pahasti hakoteillä, Sofia-pieni."

Hän puri kieltään. Ei olisi pitänyt sanoa Sofia-pieni. Muija oli niin hemmetin yliherkkä. Se oli juuri sitä, mistä nykyajan naiset saivat polttoaineensa, kuten hän oli joutunut kovimman kautta oppimaan.

Pomo jatkoi kimeällä äänellä.

"Okei, mutta minullahan tässä on työantajan vastuu, eikö? Sinun pomonasi katson, että tilanne on kestämaton. On ehkä parempi, ettemme jatka aiheesta puhelimesta."

Janne yritti vastata, hän halusi kysyä, mitä pomo tarkoitti kestäättömällä, mutta toinen vain jatkoi.

"Nyt tehdään sitten niin: sinä tahollasi hoitelet itseäsi kuntoon. Soita kun olet käynyt lääkärissä, niin varaamme ajan, jolloin voimme puhua lisää... sinun tilanteestasi."

Nainen kuulosti hengästyneeltä ja Jannesta tuntui, että toinen halusi lopettaa puhelun, että tämä oli jo kyllästynyt häneen. Hän oli pelkkä parenteesi pomon työpäivässä, johon kuului paljon tärkeämpiäkin tehtäviä. Ei hänkään halunnut puhua pomon kanssa, mutta ei myöskään halunnut, että tämä saisi määrätä kaikesta. Jotain rajaa sentään. Tuskin kolmekymppinen tyllerö ei voinut ruveta lukemaan hänelle lakia. Olihan hänellä sentään oikeus potea noidannuolta kotona ilman, että pomo alkoi vihjailla psyykkisistä ongelmista. Hän otti lusikan ja heilutteli sitä ilmassa puhuessaan.

“Arvaapas mitä? Minusta se on ahdistelua, että sinä pomona jahtaat minua ja tunnut epäilevän sairauslomani syyn aitoutta. Minun sukupolveni ihmiset kantavat vastuunsa ja tekevät töitä siitä riippumatta, millainen on olo. Voit olla varma, että olisin tullut töihin, jos vain pystyisin liikkumaan. Saisit varmaan olla kiitollinen, että meitä on vielä jäljellä, meitä lojaaleja työmyyriä, jotka saavat asioita aikaan, eivätkä jää kotiin sairaiden lasten vuoksi tai joustu työajoista aina iltpäivisin. Vai mitä?”

Hänen teki mieli lopettaa puhelu, saada todella sanoa viimeinen sana. Pomo oli kuitenkin jo vetänyt henkeä. Tämä henkäisi niin syvään, että Janne lähes tunsu tuulenvireen puhelimestaan.

“Okei, tämä ei nyt etene. Toipumisiin.”

Nainen lopetti puhelun. Löi luurin korvaan. Sanomatta edes hei. *Bitch!*

Nainen, joka oli antanut olettaa, että hänellä olisi päässään vikaa. Jumalauta. Siinäkö oli kiitos? Eikö juuri hän ollut silottanut tietä Sofialle, kun tämä oli vasta aloittanut hommassaan? Passannut kuin pikkulasta? Janne kurotti ottamaan jäätelöä, kiskaisi kannen auki ja antoi lusikan upota mustaan massaansa, joka oli jo alkanut sulaa. Hän pyöritti ärtyneenä lusikkaansa tahmeassa mönjässä. Sitten hän painoi nappia, joka laski selkänojan lepoasentoon. Hän antoi kehonsa seurata perässä ja yritti parhaansa mukaan rentoutua.

Hänen olonsa oli uupumuksesta raskas. Kaikki oli naisen syytä. Tuon ällöttävän pikku Sofian. Tyyppi imi hänestä mehut. Siinä tämä olikin erityisen taitava. Hitto että Janne oli väsynyt. Sofiaan, työhönsä, kollegoihinsa. Hän ansaitsi paljon parempaa. Koko organisaatio oli ihan päin helvettiä. Mikään ei enää ollut niin kuin ennen, eikä hän todellakaan viihtynyt. Hänen vankkaa

Kun Lena muuttaa puolisonsa kanssa Solåsin alueelle maaseudulle, hän aistii naapuritalossa saman tien jotakin outoa. Miksi kaikki talon verhot ovat kiinni?

Lena ei tiedä, että joku katselee häntä samaisesta talosta. Talossa asuu Janne, joka on hiljattain tullut jätetyksi. Pian Janne kokee myös lisää vastoinikäymisiä ja saa potkut työpaikaltaan. Kun Lenasta tulee yllättäen Jannen fysioterapeutti, hän ei vielä arvaa, ettei tähän mieheen kannataisi tutustua lähemmin...

”Aistiharha” on Susanne Schemperin hyytävä trilleri mielen hajoamisesta ja pakkomielteiseksi yltyvästä ihastuksesta. Se on itsenäinen jatko-osa teoksille ”Sikolätti” sekä ”Ota sieluni mun”.

Susanne Schemper on ruotsalainen kirjailija, joka on syntyjään Halmstadista. Päivisin Schemper työskentelee kehityspäällikkönä Göteborgin kaupungilla, mutta vapaa-aikanaan hän pyrkii kirjoittamaan mahdollisimman paljon.